

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Treff.*

Cím: *A tisztelt közgyűlés.*

Forrás: *Új Budapest.*

Bp.

1921. G. 1.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

352

Hely

Idő

"1921"

Személy

Helyszám

352.051

"1921"

A tisztelt közgyűlés (Városatyák pongyolában)

Fábián Béla dr.

Nagy multu politikus ez a fiatalember. Karrierjét akkor kezdte, amikor beleszületett *Vázsonyi* Vilmos ügyvédi irodájába. Emez első nagy és életbevágó sikerén felbuzdulva, a továbbtanulás nehéz pályájára lépett.

Jogi tanulmányait a fenti irodán kívül az ország legelsőrangú kávéházaiban is gyűjtögette, vizsgáit pedig az ezeknek megfelelő székhelyű Alma Materen tette, ahol professzorai kérdéseire igen elmés feleletekkel és a beleszületés útján nyert ajánlólevelekkel válaszolt.

Természetesen azonnal bíró lett: járásbíró, aki naponta 6 órát gyalogolt s e sok járást egész jól bírta...

Mint ilyen legelsőrangú közigazgató és közéleti szakember, aki állandóan ostorozza a *mások* munkanélküliségét... E tárgyról különben röpirata is megjelent: „*A munkanélküliség közéleti kapcsolatai*” címen s a Teréz-körút és Aradi-utca sarkán láttam is mutogatni fényes nappal egy embert, aki e röpiratmunkát, mint mondják, elolvasta. Állítólag, ennek dacára, még ma is él az illető...

Városatyasági szempontból a demokraták vezérkari főnöke és ebbeli minőségében voltak már ugyan olyan élményei, mint a híres Benedek tábornoknak a Königráti csata idején...

Mostanában hadifogoly ügyekkel is foglalkozik és e célból magyarra fordította *Ziemirski* Micislav „*Turkesztani városatyák*” című tanulmányát, melyért dedikált könyvet, sőt miniszteri elismerést is kapott.

Előbbit *Pakots* Józseftől, utóbbit *Bárcsny* Elemértől...

Azóta nagyra tartja magát s már titokban az igazságügyi államtitkárságra aspirál. Természetesen, csak ha majd *Rassay* Vilmos lesz a minisztere! És akkor már ez ellen nem is lenne kifogásunk...

Teles Béla dr.

Városatyá és házigazgató illetve igazgatója a Háztulajdonosok Szövetségének s ebből már természetesen következik, hogy néhai Sárosi Gyula szavaival éljünk:

S valamint a pisztoly

Otthon van a tokban

Otthonos ő minden

Bérházi titokban.

Mikor ugyanis a múlt év derekán közeledtek a községi választások, akkor alakított az egyébként boldogult demokrata párt egy választó bizottságot, melynek az volt a feladata, hogy akár a föld alól, akár a szürkeség homályából, de valahonnan okvetlen szerezzen, ha nem is *férfiakat*, legalább *embereket*, akik majd befoghatók lesznek a közügyek szeke-rebe, hogy e boldogtalan várost kirántsák a boldogság mezejére.

Ez emberkiválasztó bizottság beutazta széles hazát, többek között a még hozzánk tartozó Lipótvárost is s itt fedezte fel e bizottság jó szemű elnöke *Teles* Bélát.

És eme otthonosságának köszönheti városatyaságát...

-- Topp — gondolta — ez az én emberem. Teles is, Béla is, szép ember, redingotja is van, őt az Isten is városatyának teremtette.

És lett belőle városatyá.

Mint városatyá *Baracs* Marcell azon hívei közé tartozik, kiről az ó-testamentum eme jelese mindég akként szokott nyilatkozni, hogy „*Ez az én szerelmes fiam, kiből nekem kedvem telik.*”

A városatyák eme közszeretben élő tagja egyébként jeles statisztikus. Kár csupán, hogy e téren eszhatatlannak gondolja magát. Bár elvégre ez sem oly elítélendő. Hisz *Goethe* már 100 évvel ezelőtt megírta, hogy: „*Nur die Lumpe sind bescheiden*” s ily terhes feltétel mellett igazán nem kívánható tőle a szerénység...

Jeles könyvbuvár, de nem ismeri a szláv nyelveket. Ezért most rettentő gondjai is vannak. *Káro* (róla legközelebb) ugyanis a multkor elárulta, hogy Teles kiadni szándékozik memoirjait ugyanazon címmel, mint amely címet *Turgenyev* adott egy híres elbeszélésének: *Dnyevnik lisnyavo eselovjeka* s most keresi kutatja e könyv magyar fordítását...

Mi megkönnyítjük e munkát. A Klasszikus Regénytárban megtalálhatja az elbeszélés magyar fordítását. A 28-ik kötet 74. lapján: „*Egy felesleges ember naplója*” cím alatt...

Az egészben ugyanis csak a cím az, ami őt érdekelheti!

Joannovich Pál dr.

Jeles billiárdművész, volt államtitkár és jelenleg városatyá.

Mint billiárdista legyőzte legnagyobb ellenfelét is, a szintén kiváló *Philipp Gáspár* billiárdost. Igaz, hogy a döntő lökéshez utóbbi „*ziceert*” adott...

Mint államtitkár a legutolsó közé tartozott, lévén alig egy-két nappal a forradalom kitörése előtt azzá kinevezve.

Azután nyugalomba vonult.

A kommun bukása után újból államtitkár akart

lenni, de nem talált meghallgatásra. Ugy, gondolta erre magában, akkor leszek más. Ha nem vagyok jó államtitkárnak, majd' jó leszek városatyának!

Mivel pedig meg vagyon irva Szent Pálnak Timotheushoz intézett első levele 3-ik részében, hogy: *Si quis episcopatum desiderat, bonum opus desiderat...* tehát igaza volt.

És lett belőle világi püspök, azaz városatya.

Mint ilyen a legelsőék közé tartozik, lévén elnöke az igazoló választmánynak és ekként ura szép életnek és csunya halálnak!

Egyébként egyik jeles vezére a keresztény ellenzéknek s e minőségében elég gyakran is szerepel. Így legutóbb a Városi Színház kérdésében tartott nagy ellenzéki szónoklatot, melyről azonban önmaga is akként nyilatkozott, hogy: *„Kötelességem volt elmondani, amit mondtam, de nem kötelességem hinni. És ez vonatkozik mindarra, amit mondtam.“*

Már e mondásából is következik, hogy jeles filozófus. Mi azonban elárulhatjuk, hogy tulajdonképpen született filozófus, aki szörnyü determinációival valóságos réme volt környezetének!

Hogy született filozófus, azt legjobban igazolja azon alábbi gyermekkori történet, melyet egyik volt iskolatársa sziveskedett e sorok írójának elmondani. *Se non è vero, è ben trovato...*

Egyik tanára valami gyermeki csinyért akarta megfenyíteni, a kis Pali azonban a tanár bácsi elől elszaladt.

(Akkor még egyikőjük sem gondolta, hogy valamikor államtitkár is lehet.)

— Állj meg, lánchordta kölyke — kiáltott utánna a szigorú tanár, — mert mindjárt agyonütlek!

Pali azonban futtában is filozofált, mondván:

— Álljon meg maga. Hisz magát nem kergeti senki!...
Treff.